

(א) לעיל טו; (ב) ע"י לקמן ע"ג; (א) סט ע"ב (ע"ש) עוד כמה דבורים השייכים גם כן; (ד) בריש העמוד ד"ה לא צריכא; (ה) ע"ש בגליון הש"ס ובתוס' המגילין שם (שמשמע דתיק דרבי שם היינו ר"מ).

הגהות הב"ח

(א) גמ' ספא לגלוי ארישא לג"ל וכן נסמון; (ב) שלא לרישא דאע"ג דלמרי קני

ליקובי רש"י

[שייך ליה טו:]

ליגזור. דאי מצטלי איניה ליחיד אמו למומר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות א"י. הא תנא ליה היו שנים אוסרין זה על זה: לא צריכא. משנה ימירה^א לנשמועינן דלפני אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר איהו וצטיל לתצריה לא משתרי האי צתרא דמהו דתימא שליטא שוויהו קא משמע לן מין דלא קנה איהו לשמרוי לא מני לאקטוי: אחד שלא עירב בו. כגון ג' דיורין צתרא השנים עירבו והשלישי לא עירב מצטל לאחד מן המערבין ומומר דהא צדדי חצריה עירב אלמא אין נריך לצטל אלף לאחד דכולהו הוא כחד: ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים. הדריס עמקן ועירבו או ליחיד שלישי הדר עמקן ולא עירב לא הוא ולא הן: אבי אין אחד שעירב. עם אחד נותן רשותו ליחיד שלישי שדר עמקן ולא עירב דכי צטיל ליה איהו רשותיה אכתי איכא חצריה דלסר עליה: ושנים שלא עירבו. כדלמריין לעיל שנים אין נוטלין רשות: דהוה ומית. ועל כרחך דרצה צמירא שחמה צבקה והקפיה חזר ונטו שם איש אהלו מוקי לה דכי מת אין לירשוי שם כלום דאי צתור ממש הא איכא יורשין ואין דלילוי הוה אסר איניה נמי יורשין וכיון דלילוי הוה אצוהו קיים הוה אסר איניה נמי אסרי: תדע. דרישא דהוה ומית עסקיין דאי איתיה נריך להאי לצטילה ליה: סיפא דרישא. מרישא דמתניתא עד אכל כולה חדא צבא היא הלכך סיפא דהיא קרי ליה סיפא דרישא: לא צריכא לצטל לכל אחד ואחד: אי הכי יתינין לאחד שעירב. כדלמרי צרישא ואנא ידענא דמרי יניחו דאין עירבו צבא שנים: לא צריכא שלא עירבו. סיפא דהיא היא דכי תנא צבא לשנים שעירבו או לא? שלא עירבו: אחד שלא עירב בו. השתא מפרש לה לכולה חמאי אלא אלטרין למיתניהו לכולהו: ולא גזרינן בו. כולומר אי קשיא כיון דמית פשיטא דמצטל ליה להאי דפייס דהא קמני לה: סיפא דלפני שנים מצטלין ליחיד: ושנים שעירבו בו. פשיטא דהכא ליכא למגור דלמא אחי יחיד לצטולי ליה דאי מצטל ליה שפיר דמי דהא עירבו וכיון דאורי צמיק דמני לצטולי מה לי חד מה לי תרי: כיון דלא עירב ליקנסיה. דמרישא לא נפקא לן דרישא איירי דהאי ללא עירב צטיל להנך דעירבו: תנא דהי סיפא דלפני רישא. דצדדיה ומית עסקיין רישא דקמני לאחד שעירב דלילוי איתיה לאחד צבא צטיל ליה דקמני נהך סיפא: ולאבי. דמתוך דך סיפא מני לשנים לאחד משנים למנה לי דמניה הא תנא ליה רישא דיחיד מצטל לאחד משנים מה לי חד מצטל מה לי תרין מצטלין:

הדר פרק ששי עירובין

ע.ע

בעא מיניה אביי מרבה בוי. לא שמיע ליה צרייתא דלעיל דסוף פ"ג (טז יז): כשהוא מצטל רשותו אין נריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגמא היא דר"א ורצנן והיא צרייתא כר"א ואין לומר דלרצנן מיציעא ליה ופסט ליה דלריך לצטל דאם כן מאי פריך מצרייתא דסמון:

הבא במאי עסקינן דהוה ומית. פירש רש"י דעל כרחך דרצה

צמירא שחמה צבקה והקפיה חזר ונטו צבא אהלו מוקי לה דכי מת אין לירשוי שם כלום דאי צתור ממש איכא יורשין ומיון דלילוי הוה אסר איניה נמי יורשין וכוון דלילוי הוה אצוהו קיים הוה אסר איניה נמי אסרי וצמס דמך דאין היורש אוסר אלא אי"כ הולך לדור שם דלעיל צ"ל מיי שהולח אהו (פ"ד מו). עסקיין כר"ש דתנן לקמן פ"ד כילד משמעתא כר"ש (פ"ד לו). ר"ש אומר לפני הניח את צימו והלך לצבא אלל צמו צאומה העיר אינו אוסר שכבר היתה מלבו ומיהו אי צעו לזקוניו כר"מ דלמר כשהלך לצבא צעיר אחרת אי נכרי ואחד ישראל אוסר וקאמריין נמי לקמן צפירקין^א (פ"ד עג). צית התנן וצית הצקר וצית העליס וצית האולרות הר"י זה אוסר עליו נריך לזקוניו צמירא שחמה צבקה א"י כגון **ירושלמי** מהו שיבטל. צבאל עירב הא מני לקמן (עמוד ג) אי מוצי חזר שמת והיית רשותו לאחד מן השוק משתכח אינו אוסר ומיירי כגון שצא ליה צעי צטול^א דהוי כמו צית חזר וצית הצקר דלא אסר כדלמר רצ יחודה לקמן צפירקין (פ"ד עג). דלילוי אוסר אלא שהולח אהו (ל"ג לו). כוומיה קאמר דלפילוי הלך לצבא אלל צמו צאומה העיר אינו אוסר ומיהו אסר היה היורש דר צאומה חזר שמת אסר להס צית צמו כשירשה צצבת עירב עם חצירו צערב צבת אפילו הכי צעי צטול ולא מהני עירוב לגבי אמו חר"ל שירש צצבת

לאבוי ב' שלא עירבו אוצמריכא ליה סד"א לגזור דלמא אתי לכבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאבוי תנא סיפא לגלוי רישא לרבה איירי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה לי לא צריכא דבטיל ליה^א חד מויניהו לחבריה מהו דתימא לישתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה לי לא צריכא (ג) דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הני מילי בו. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקצתייהו לעירבו: תורת עירוב. תורת עירוב מן המינוקות הצאים אחרי ק"ג: לאבוי תנא דך סיפא. דלא אלטרין דהא פשיטא דליכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלל להכי תימיה לנשמועינן דכולה ממתניתא דצאיתנהו לתרוייהו המערבין עסקיין ואפילו הכי קמני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין נריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר לחצריה: איירי דתנא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא דך סיפא דליפכא לא ולעולם רישא צדדיה ומית וסיפא דצאיתנהו: הא תו צ"ה ז"י. פשיטא דלסרי אהדדי: הכי גרסיין כיון דבעידנא דבטיל דהו הך בו. ולעיל^א פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה ימירה נפקא לן דאי לאו הכי לא אלטרין למיתניהו ולעיל^ב פרישנא לה: יורש. ששכח אצו ולא עירב ומת צצבת ולא צטיל רשותו מהו שיעטל היורש: היכא

מיניה אביי מרבה בוי. לא שמיע ליה צרייתא דלעיל דסוף פ"ג (טז יז): כשהוא מצטל רשותו אין נריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגמא היא דר"א ורצנן והיא צרייתא כר"א ואין לומר דלרצנן מיציעא ליה ופסט ליה דלריך לצטל דאם כן מאי פריך מצרייתא דסמון:

גז א טו"ט ע"כ א"כ ט"י ע"כ ע"כ: גב ב מ"י פ"ג מ"ה עירובין הלכה ג טו"ט ע"כ ע"כ פ"ד: פ"ג מ"י ע"כ הלכה ז טו"ט ע"כ ע"כ פ"ד: טו"ט ע"כ ע"כ פ"ד:

רבינו חננאל

בעא מיניה אביי מרבה ח' שדריין בחצר אחת ושכח אחריה מהם ולא לבטל רשותו לכל אחד ואחד אי לא א"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד איתביה אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב. היכי דמי אי ליכא אחרני בהדיה [בהדי] מאן מערב דקתני לאחד שעירב אלא פשיטא דאיכא אחרני ועירב בהדיה [ותרין] רבה דבתין [וברור] הכי מת. ואקשנין אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי איתו דערבי בהדיה מה והשתא ליכ אחרני בהדיה אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי רבא מדיי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה תדע דבעינן לכל חד וחד דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאן] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ודחי אבוי ליהו דקתני אחד לשנים [משנים]. ואקשנין אי הכי ליתמי לאחד שעירב או לאחד שעירב דמשמע דאיכא אחרני בהדיה ואפי' הכי בתד סגי ליה אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו לשנים שעירבו ממש הוא משמניי מיהו דבעינן ביטול לכל חד וחד ונתת אבוי בקושיא פי' להא מתניתא פסקא פסקא פשוטה היא.

הגהות וצינונים

[א] בכתי' ודפרי' נוסף דאמרי ליה לחד קני. ולשון יפה הוא (דק"ט): [ב] גופא אחד שלא עירב וכו' (כתי' ודפרי'): [ג] בכתי' ודפרי' מהו דתימא הנימ דאמרינן ביטול רשות היכא דמקצתן וכו' אבל הכא דכולן וכו': [ד] בכתי' ודפרי' הוסיח (כמו לעיל) סט ע"ב) לא צריכא אע"ג דהדר חד מיניהו ובכתי' ליה לחבריה: [ה] לא צריכא. משנה ימירה לא לנשמועינן (דפרי'): [ו] נדביל דבכתי' להו תוך ע"כ דק"ט ע"ש. וצ"ל לעיל בעמוד הקודם וברשי' שם: [ז] דפרי' (וכ"ה) בתוס' הראשון דל"ב אפי' ביטול לא בעי: [ח] נדביל וריש דפסקיין פ"ק וכו' כדכור' (ע"י בדבור ברפ"י הקודם): [ט] נדביל לגבי אמו בית שירש. וכ"ה בתוס' הראשון (מצירי):

